

אלכסנדר בירושלים: נלגולה של אגדה פוליטית ד"ר אורי אמיתי

שיעור 2: אלכסנדר רומאנס, אפסילון

מתוך: אלכסנדר רומאנס, אפסילון (מהדורת 1974, Trumpf), בתרגום אורי אמיתי (20.1) ויהי אחר הדברים האלה מצווה אלכסנדרוס את סלאוקוס לאגד ולפקד על כל צבא פרס. ולאחר שנאסף כל ההמון נמצא שמספרו שני אלפי-אלפים פרשים ואלף-אלפים רגלים; שכן שאר ההמון אבד במלחמות.

(2) אלכסנדרוס אחז בכל אלה, יחד עם כל הצבא המקדוני, ויצא למסע על מצרים. ובתופסו את ארץ יהודה, אלה שרצו לעמוד כנגדו שולחים מרגלים, כאילו היו שליחים. דבר זה לא חמק מעיני אלכסנדר, והוא מצווה על כמה אנשים מהפלנקס המקדוני, צעירים ובני-המעלה, להשליך עצמם אל הערוץ שהיה שם. והם מלאו את הפקודה במלא ההתלהבות, שהרי החיל המקדוני מהר למלא אחר פקודותיו של אלכסנדרוס. אלכסנדרוס פנה אל המרגלים בעיני עצמם, ואמר: "ראו נא, שליחי העם היהודי - עבור צבא המקדונים המוות לא שווה כלום. עכשיו לכו, וטכסו עצה על המועיל ביותר לכם. ואני אגיע אליכם מחר, ואעשה את המקובל על ההשגחה.

(3) והם הלכו, וכשהיו שוב בקרב מושליהם אמרו שחובה לציית לאלכסנדרוס וכך להנצל. "הרי אין לנו כל תקוה לישועה, שכן צבא המקדונים הוא מחוץ לטבע האדם. שהרי עלינו המוות מטיל אימה, אבל לא כן על המקדונים, אלא הם בזים לו ומקלים בו ראש. וכך אני חושב: הם מתייחסים אל המיתה כאל תחרות, ניתן לאמר שהם הולכים לקראתה כהכרח שאין בלתו ברירה. שכן הם הדהימו אותנו בערוץ העמוק, כאשר הילדים והצעירים המקדונים קפצו אל מתחת למים. בו ברגע שאלכסנדרוס ציוה, בו הושלם המעשה. ולא היתה זו רק התעוזה למות שהבעיתה אותנו, אלא שגם ביודעם שאין להם רווח בדבר, עדיין העזו פנים מול המוות בקלילות. ואם תהיה בלפם תקוה להשיג דבר, לא יוכל לעמוד מולם איש. לפיכך, אמרנו לכם את כל שראינו. קבלו החלטה לפני שאלכסנדרוס יגיע, ולו נניח את כל תכניתנו בצד". והמושלים שמעו את הדברים, והחליטו להפנע בפני אלכסנדרוס.

(4) והכהנים, לאחר שלבשו את בגדי הכהונה, יוצאים לקבל את פני אלכסנדרוס עם כל ההמון. ובראותו אותם אלכסנדרוס התבהל מצורתם, וציוה עליהם לא לקרב עוד, אלא לחזור אל תוך העיר. ומשזמן אליו אחד הכהנים, הוא אומר לו: "כמה אלוהית צורתך! אמור נא לי גם, איזה אל אתם מעריצים פה, וסוגדים לו בצורה שכזו? הרי בקרב הכהנים של האלים שלנו מעולם לא ראיתי סדר נאה שכזה". והוא השיב: "אנו עבדיו של אל אחד, הוא אשר עשה את השמים ואת הארץ, ואת כל הדברים הנראים ושאינם נראים. ומעולם לא הצליח מי מבני-אנוש לעמוד על פשרו". לזה השיב אלכסנדר: "משרתים ראויים של אל גדול באמת, לכו בשלום, לכו. הרי האל שלכם הוא האל שלי, ושלומי עמכם, ולא אעבור בארצכם כמו בשאר העמים, שכן אתם עבדיו של האל החי". (5) והם לקחו הון בזהב ובכסף והובילוהו לאלכסנדרוס. ואילו הוא לא רצה לקחתו, ואמר: "הכספים האלה, והמס שאני מוותר עליו, יהיו מתנות לאדני אלהיכם. אני לא אקח מהם דבר".

[פרקים 21-23 עוסקים בכיבוש מצרים, ובמחלת אלכסנדרוס וריפוי על-ידי רופאו פיליפוס]

(24.1) לאחר שבילה במצרים זמן מה, מחליט אלכסנדרוס לבנות את העיר. הוא מפאר אותה בעמודים רבים, מבצר את חומותיה במגדלים נראים למרחוק, ובשער המזרחי בנה מגדל אחד גבוה מכולם. והוא העמיד עליו פסל של עצמו, והקיף אותו בפסלים של סלאוקוס ושל אנטיוכוס ושל פיליפוס הרופא. לפסלו של סלאוקוס היתה קרן, בשל גבורתו ועוצמתו בקרב; פיליפוס היה בצורה של רופא וחייל; אנטיוכוס הוצג נושא חנית. (2) ולאחר שהושלמו כל ההכנות והעיר הפכה ליפה ביותר למראה לעיני כל האנשים, עולה אלכסנדרוס על המגדל, ובז לכל אלי הארץ, ואלה שבאו לימפוס ובים; ובשר על אל בודה, בלתי-מושג במוח, בלתי-נראה, בלתי-מובן, נישא על גבי השרפים ומהולל בברכת הקודש המשולשת. ואלכסנדרוס ניצב על ראש המגדל והתפלל: "הו, אֵל־אלים ובורא הדברים הנראים ושאינם-נראים, התגלה לי כשותף למעשי, שבדעתי עוד לעשותם. (3) ובירדו מן המגדל הלך אל הארמון. והוא ציווה שסלאוקוס יחשב מפקד הפרסים, פיליפוס מפקד המצרים ואנטיוכוס מפקד האשורים; ואילו אלכסנדר הציב עצמו בראש המקדונים.

שיעור 3: גביהא בן פסיסא

מתוך: ורד נעם, מגילת תענית: הנוסחים, פשרם, תולדותיהם (יד בן צבי, 2003), עמ' 198-199

מגילת תענית, סכוליון כתב-יד אוקספורד, כה סיון

שבאו כנעניים לדון עם ישראל לפני אלסכנדרוס מוקדון ושתי משפחות עמהן: מצריים וישמעאלים. כנעניים אמרו: כתוב בתורה: ארץ כנען לגבולותיה. יחזרו לנו את שלנו. ולא שמע גביהא בן פסיסא שומר הבית ואמר להם: וכי יש גזר דין שמקצתו בטל ומקצתו קיים? ואם כתוב בתורה: ארץ כנען, כתוב בתורה: ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. ומה שקנה עבד קנה רבו, ואני ואתם לאדוננו המלך. מיד ברחו להם. אמרו ישמעאלים: כתוב בתורה: ביום ההוא כרת יי את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת. ואנו מזרעו של אברהם, שישמעאל בן אברהם, ונחלוק עמכם! השיב להם גביהא בן פסיסא שומר הבית: כתוב בתורה: ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנות. וכת'י: ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק. ברחו להם. אמרו מצריים: כתוב בתורה: ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב. החזירו לנו את שלנו. השיב להם גביהא: ארבע מאות ושלשים שנה שנשתעבדו ישראל אצלכם שש מאות אלף רגלי, ותנו לכל אחד מהם מאתים זוז בשנה, שהם שמונה מאות וששים רבוא מנה לכל אחד ואחד, ונחזיר לכם את שלכם. יצאו כולם בפחי נפש. בקש אלסכנדרוס מוקדון לעלות לירושלם. אמרו לו כותיים: שרי יהודה אין מניחין לך ליכנס לבית קדשי הקדשים. מה עשה גביהא בן פסיסא, עשה שני אנפליאות זהב ובהם חמשת רבוא מנה. אמר לו: אדוני, שלוף מנעליך ואנעלך באנפליאות הללו, שהרצפה חלקה. משהגיע למקום שאי איפשר ליכנס ממנו ולפנים, אמר לו: מכאן ולפנים אי איפשר ליכנס. אמר לו: אני נכנס, וכשאצא [אכניס] +אשוה+ לך גביהיתך. אמר לו: אם אתה עושה [...] כן רופא אומן תקרא ושכר הרבה תטול. אמרו: לא זזו משם עד שהכישו נחש. אמרו לו חכמים: עליך הכתוב אומר: חכם בני ושמח לבי ואשיבה חורפי דבר.

שיעור 4: שמעון הצדיק

משנה תמיד א, ג

נטל את המפתח ופתח את הפשפש, ונכנס מבית המוקד לעזרה, ונכנסו אחריו ושתי אבוקות של אור בידם. ונחלקו לשתי כתות, אלו הולכים באכסדרא דרך המזרח, ואלו הולכים באכסדרא דרך המערב. היו בודקין והולכין עד שמגיעין למקום [בית] עושי חביתים. הגיעו אלו ואלו, אמרו שלום, הכל שלום. העמידו עושי חביתים לעשות חביתים.

מגילת תענית, כא כסלו, נוסח סינתטי מפוסק

מקרא:

א = מגילת תענית, כא כסלו, כ"י אוקספורד

אס = מגילת תענית כא כסלו, כ"י לוונטל

מ6 = בבלי יומא סט א מינכן 6

מ95 = בבלי יומא סט א מינכן 95

פ = מגילת תענית, כא כסלו, כ"י פארמא

(מ6) והתניא: בעשרין וחד ביה יום הר גרזים די לא למספד.

יום שבקשו כותיים את בית אלהינו מאלכסנדרוס מקדון, ונתנו להן.

(א) וכשבאו יצאו בני ירושל' ורדפו' במקלות.

(מ6) באו והודיעו את שמעון הצדיק. מה עשה? לבש בגדי כהנה ונתעטף בבגדי כהנה, ויקרי ירושלם עמו. ואבוקות של אור דולקות לפניו. והלילה כלו הללו מהלכין מצד זה והללו מהלכין מצד זה, (מ95) עד שעלה עמוד השחר.

כיון שעלה עמוד השחר, (פ) אמ' המלך: מה זה? (מ6) אמרו לו: יהודים שמרדו בך.

כיון שהגיעו לאנטיפטרוס זרחה חמה ופגעו זה בזה. (פ) ראה את שמעון הצדיק שהוא לובש בגדי כהונה, נפל ממרכבתו והשתחוה לארץ לפניו.

אמרו לו: "לזה אתה משתחוה? והלא בן אדם הוא!"

אמ' להם: "בדמותו של זה אני רואה כשארד למלחמה ונוצח".

אמ' לו: "מה אתה מבקש?"

אמ' לו: "בית שאנו מתפללין בו על מלכותך, הטעוך גוים, ונתתו להם".

אמ' להם: "מי הטעוני?"

אמ' לו הן הן, הכותיים!"

אמ' לו: "הרי נתונים לך".

נקב את נקביהן, ותלאום אחרי סוסים, וגררום על הקוצים ועל הברקנים – עד הר גרזים. כיון שהגיעו שם להר גרזים, חרשוהו וזרעוהו, כדרך שחשבו לעשות לבית המקדש. יום שעשו כן עשאוהו יום טוב.

שיעור 5: יוסף בן־מתתיהו

יוספוס פלביוס, קדמוניות היהודים ב, ספר יא, תרגום: אברהם שליט (מוסד ביאליק, 1963).

עמ' 28-31

כשנפטר יוחנן מן העולם ירש ידוע בנו את הכהונה הגדולה אחריו. גם לו היה אח ושמו מנשה. סנבלט, כותי לפי גזעו (וזה גם מוצא השומרונים), שנשלח כפחה לשומרון על-ידי דריוש המלך האחרון, ידע שירושלים היתה עיר מפוארת ומלכיה הסבו טרדות רבות לאשורים ולתושבי חילת-סוריה, ושמח לתת לו למנשה (זה) את בתו הקרויה ניקאסו לאשה, כי מאמין היה, שנישואים אלה ישמשו לו ערובה לחיבת עם היהודים כולו.

באותו זמן מת באיגי פיליפוס מלך המוקדונים, לאחר שנרצח בצדייה בידי פאבסאניאס בן קראסטוס ממשפחת האורסטיוס. אלכסנדרוס בנו תפס את המלוכה, עבר את ההקספונטוס והתנגש עם שרי-הצבא של דריוש על הגראניקוס וניצחם. לאחר שעלה על לודיה ושיעבד את יונייה ועבר את קאריה השתער על המקומות שבפאמפיליה, כפי שסופר במקום אחר.

וזקני ירושלים התמרמרו על כך, שאחיו של ידוע הכוהן הגדול, שנשא נכריה, הוא שותף לכהונה הגדולה, ועוררו מהומה נגדו. כי סבורים היו, שנישואים אלה (עלולים) לשמש מעלת-סולם (לכל) אלה שירצו לעבור על חוקי נישואי-נשים, ודבר זה ישמש ראשית להתערבותם בנכרים, והרי גם הגלות הראשונה ופורענויותיה נגרמו להם על-ידי זה שכמה אנשים נהגו זלוזל בעניין הנישואים ונשאו נשים שלא מבנות המקום. הם דרשו אפוא ממנשה שייפרד מאשתו או שלא יקרב אל המזבח. הואיל וגם הכוהן הגדול התמרמר יחד עם העם ומנע את אחיו (מלקרוב) אל המזבח, בא מנשה אל סנבלט חותנו ואמר, שאמנם הוא אוהב את ניקאסו בתו, אלא שאין הוא רוצה להפסיד בגללה את משרת הכהונה, הגדולה שבמשרות בעם ונחלת משפחתו מאז. הבטיח לו סנבלט, שלא זו בלבד שישמור לו את הכהונה, אלא גם ישיג לו את השלטון עם משרת הכהונה הגדולה וימנה אותו מושל על כל המקומות, שהוא עצמו שלט בהם, אם (רק) ירצה לדור עם בתו, ואמר שיבנה על הר גריזים, שהוא הגבוה בהרי שומרון, בית-מקדש הדומה למקדש שבירושלים, (והוסיף) והבטיח שיעשה זאת על דעת המלך דריוש. בגלל הבטחות אלה רמה רוחו של מנשה והוא נשאר אצל סנבלט האמינו, שיקבל את הכהונה הגדולה כמתנת דריוש; כי סנבלט כבבר היה זקן. והואיל וכוהנים וישראלים רבים היו קשורים בנישואים כאלה, היו אנשי ירושלים שרויים במבוכה לא-קטנה. כי כל (אלה) עברו אל מנשה, וסנבלט סיפק להם כסף וחילק להם אדמה לעובדה ולשבת עליה והשתדל לגרום נחת-רוח בכל הדרכים לחתנו. באותו זמן שמע דריוש, שאלכסנדרוס עבר את ההלספונטוס והתגבר על פחותיו בקרב על הגראניקוס והוא מתקדם והולך, ואסף חיל פרשים ורגלים והחליט לצאת לקראת המוקדונים בטרם יעלו ויכבשו את אסיה כולה. לאחר שחצה את נהר פרת ועבר את הר טאבורס שבקיליקיה, חיכה לאויב באיסוס שבקיליקיה, כדי להילחם בו שם. שמח סנבלט שדריוש ירד ואמר למנשה, שימלא את הבטחותיו מיד כשיחזור דריוש, לאחר שיכריע את האויב. כי לא הוא בלבד אלא הכול באסיה בטוחים היו, שהמוקדונים אף לא יבואו כלל לידי תגרת-ידיים עם הפרסים בגלל רוב המונם. אך לא כאשר ציפו אירע. כי המלך התנגש במוקדונים ונחל מפלה וחלק גדול מצבאו אבד והוא (עצמו) ברח אל פרס, לאחר שאמו ואשתו וילדיו נלקחו בשבי. וכשבא אלכסנדרוס

לסוריה כבש את דמשק והתגבר על צידון וצר על צור. ושלח מכתבים אל הכוהן הגדול של היהודים ודרש לשלוח לו חיל-עזרה ולהמציא מזונות בשביל הצבא ולהעלות לו אותן המתנות שהיו נותנים קודם לדריוש בתורת מס, ולבחור (בכך) את ידידותם של המוקדונים, והוא לא יתחרט על כך. ענה הכוהן הגדול לאנשים שהביאו את המכתבים, כי שבועה נשבע לדריוש, שלא ירים זינו עליו, ואמר שלא יפר את השבועה הזאת כל עוד דריוש בחיים. כששמע אלכסנדרוס (את הדברים) נתמלא כעס. אמנם לא החליט להניח ידו מצור שעמדה להיכבש, אולם איים, שלאחר שיכניענה בכוח ייצא למלחמה על הכוהן הגדול של היהודים ויורה את כולם לקח, למי הם חייבים לשמור שבועתם. לפיכך עמל ושקד על מצור (העיר) צור ולכדה. ולאחר שכלכל את העניינים בה עלה על העיר של אנשי עזה וצר עליה ועל מפקד המצודה, ששמו באַבִּימָסִיס.

וסנבלט חשב, שנודמנה לו שעת-כושר לפעולה, התיימש מדריוש ולקח שמונת-אלפים מנתיניו ובא אל אלכסנדרוס ומצאו כשהוא פותח במצור על צור, ואמר שהוא מוסר לו את המקומות שהוא מושל בהם וישמח לקבלו ולאדון (לו) תחת המלך דריוש. משקיבל אותו אלכסנדרוס בסבר פנים יפות התחזק סנבלט במזימותיו, ואז הביא את טענותיו לפני המלך וסיפר (לו), שיש לו חתן מנשה והוא אחיו של ידוע הכוהן הגדול של היהודים; והואיל ורבים אחרים מבני עמו עומדים לימינו, הוא רוצה עתה לבנות בית-מקדש במקומות הנתונים לשלטונו. דבר זה הוא לתועלת גם למלך, שכוחם של היהודים ייחצה לשניים, כדי שהעם לא יהיה בדעה אחת ומאוחד (כולו), אם יתמרד פעם, ולא יהיה קשה למלכים, כשם שהיה קשה קודם לשליט האשרוים. ומשהסכים אלכסנדרוס הכניס סנבלט את כל מרצו (בעניין) ובנה את בית-המקדש ומינה את מנשה לכוהן, וחשב שתהיה זאת המתנה הגדולה ביותר לצאצאי בתו העתידיים להיוולד. לאחר שעברו שבועה חודשים במצור על צור ושני חודשים במצור על עזה מת סנבלט וכשכבש אלכסנדרוס את עזה מיהר לעלות על ירושלים העיר. שמע הכוהן הגדול ידוע על כך והיה שרוי באימה ובפחד ואובד-עצות, כיצד יתראה פנים את המוקדונים בשעה שמלכם כועס בגלל מריו הקודם. וכן קרא את העם לתפילה והקריב עמו קרבן לאלוהים וביקש מלפניו, שיגן על העם ויחלצו מן הסכנות המתרגשות לבוא עליו. ואחרי הקרבת הקרבן שכב לישון, [ואז] הודיעו אלוהים דבר בחלום, שיתחזק ויקשט את העיר בורים ויפתח את השערים ויקבל את פניהם כששאר האנשים לבושים לבנים והוא והכוהנים בבגדיהם כחוק, ולא יחששו פן תאונה להם רעה, כי עין אלוהים עליהם. כאשר קם משנתו שמח בנפשו מאוד וסיפר לכול את דבר אלוהים שהיה אליו, ועשה ככל אשר הוגד לו בחלום וחיכה להופעת המלך. וכששמע שהוא לא רחוק מהעיר יצא עם הכוהנים והמון האזרחים וערך את קבל-הפנים, בשוותו לה הוד קדושה שלא כפגישתם של שאר העמים, במקום אחד הקרוי צופים. פירושו של שם זה בתרגומו ללשון הלנית הוא מַצְפָּה, מפני שאפשר היה לראות משם את ירושלים ואת בית-המקדש. היו הפיניקים והכשדים, שהלכו אחרי המלך, סבורים, שהוא יתן (להם) רשות לשדוד את העיר ולהרוג את הכוהן הגדול מתוך עיננויים; דבר זה קרוב היה (להתקבל) על הדעת לפי הכעס שכעס המלך. אולם היפוכו של דבר אירע. כי כשראה אלכסנדרוס עוד מרחוק את ההמון בבגדים הלבנים ובראשו עומדים הכוהנים בבגדי-הבוץ שלהם ואת הכוהן הגדול בבגד התכלת הרקום זהב ועל ראשו המצנפת ועליה ציץ-הזהב, שבו כתוב שם אלוהים, התקרב אליו לבדו וכרע והשתחוה לפני השם והקדים בשלומו של הכוהן הגדול. וכשבירכו היהודים כולם יחד בקול אחד את אלכסנדרוס והקיפוהו, נבהלו מלכי סוריה ושאר (האנשים) למעשהו זה וחשבו, שדעתו של המלך נטרפה עליו. רק פארמניון ניגש אליו ושאלו, על

שום מה השתחווה הוא לפני הכוהן הגדול של היהודים בעוד שכל הבריות כורעים ומשתחווים לפניו; אמר לו: 'לא לפניו כרעתי והשתחוויתי, אלא לפני האלוהים, שהוא נתכבד להיות כוהן גדול לו. כי את האיש הזה בדמותו של עכשיו ראיתי בשנתי, כשהייתי בדיאון שבמוקדון; וכשהייתי תוהה ומהרהר עם נפשי כיצד אשתלט על אסיה, זירז אותי שלא להתמהמה אלא להתחזק ולצאת לדרכי: הוא עצמו ינהג את צבאותי וימסור (לי) את מלכות הפרסים. מאז לא ראיתי שום איש אחר בבגד כזה. וכשאני רואה עכשיו את זה ונוכח במראה שבשנתי ובזירון, סבורני, שבשכליחותו של אלוהים ערכתי את מסע-המלחמה ונצח את דריוש ואחריב את כוחם של הפרסים ואצליח בכל אשר יש בכונתי (לעשות)'. אחר דבריו אלה אל פרמניון נתן את יד-ימינו לכוהן הגדול ובא אל העיה, והיהודים רצים על ידו. אז עלה אל בית-המקדש והקריב לאלוהים לפי הוריות הכוהן הגדול, וחלק כבוד לכוהן הגדול ולכוהנים כראוי (להם). וכשהראו לו את ספר דניאל, בו אמר (הנביא) שאחד מההלנים יהרוס את מלכות הפרסים, אמר בלבו שהוא האיש המיועד ושמח ושילח אותה שעה את העם. למחרת קרא ואמר להם לבקש (ממנו) מתנות כחפצם. אז ביקש הכוהן הגדול, שיורשה להם לקיים את חוקי אבותיהם ושתהא השנה השביעיים פטורה ממיסים; והוא נתן (להם) הכול. (ועוד) ביקשו ממנו, שירשה גם ליהודים שבבבל ובמדי לשמור את חוקיהם, והוא הבטיח בשמחה לעשות בקשתם. וכשאמר להמון, שאם יש בהם הרוצים לצאת אתו למלחמה וגם יוסיפו להיות דבקים במנהגי אבותיהם וחיים לפיהם, הריהו מוכן לקחתם אתו, בחרו רבים לצאת אתו למלחמה. ולאחר שקבע אלכסנדרוס את העניינים האלה בירושלים יצא למלחמה על הערים הסמוכות. אך כל האנשים שבא אליהם קיבלו אותו בחיבה. והשומרונים, אשר המטרופולין שלהם באותו זמן היתה שכם החונה ליד הר גריזים והמיושבת אנשים שפרשו מעם היהודים, בראותם שאלכסנדרוס חלק ליהודים כבוד ויקר עד כדי כך, החליטו להכריז (על עצמם) כי יהודים הם. שכן מטבע השומרונים הוא, כפי שכבר אמרנו קודם באחד המקומות: כשהיהודים נתונים בצרה, הרי השומרונים מכחישים שהם קרוביהם ומודים אותה שעה על האמת; אולם כשהם רואים, שהמזל מאיר להם (ליהודים) פנים קצת, הריהם ממהרים להתחבר אליהם ואומרים שהם קרובים להם ומתייחסים על אפרים ומנשה, בניו של יוסף. וכן פגשו את המלך, במרחק קטן מאוד מירושלים, בפאר (רב) ובמראות של התלהבות גדולה למענו. וכששיבח אותם אלכסנדרוס ניגשו אליו אנשי שכם וצירפו גם את החיילים ששלח סנבלט אליו, וביקשוהו לבוא אל עירם ולכבד גם את בית-המקדש שלהם. והוא הבטיחם לראות את המקדש שהוא לכשישוב אליהם. ואולם משביקשו שיניח להם את המס בשבנה השביעית, מפני שאינם זורעים בה, שאלם מי הם שהם מבקשים זאת, וכשאמרו (לו) שעברים הם, אלא שהם קרויים צידונים שבשכם, חזר ושאל אותם אם יהודים הם. אמרו לו, שאינם יהודים. אמר (להם): 'הרי אני נתתי (זכויות) אלה ליהודים. ברם, לאחר שאשוב ותבררו לי ביתר דיוק, אחליט ואעשה.' כך הפטיר את תושבי שכם. אלך את חיילי סנבלט ציווה ללכת אחריו למצרים, כי יתן להם שם נחלות-אדמה. וכן עשה לאחר זמן קצת בתיבאִים והטיל עליהם לשמור על הארץ הזאת. וכשמת אלכסנדרוס נחלקה מלכותו בין יורשיו, ואילו המקדש על הר גריזים נשאר. וכאשר נאשם איש מאנשי ירושלים באכילת טרפה, בחילול שבת או בדבר-עברה אחר ממין זה, ברח אנשי שכם ואמר שגורש שלא כדין. באותו זמן מת הכוהן הגדול ידוע וחוניו בנו ירש את הכהונה הגדולה. כאלה היו אז פני הדבר בקרב אנשי ירושלים.